

Aşk ve Güç

Araba dayanır mı acaba bu İzmir yolculuğuna? Az biraz baktırıysaydım keşke yağına suyuna... Kolay değil 18 yaşında bu düldül... 1974 model Renault... Ön takımdan gelen sesler pek de hayra alamet değil... Ama söz çıkıvermişti ağzımdan "yarın gidelim" diye... Elçin'i Göztepe'deki benzin istasyonundan alacaktım... Saat dokuz demiştim... Erken varan bekler demeyi de unutmamıştım...

Sahi nerden çıkmıştı şimdi bu Elçin? Bu işin sorumlusu Aygür'dü... Belliydi apaçık... Bir ara sana geleceğim demiştim ona... Çok sevdiğim Ege'de güzel bir hafta geçirmektir asıl amacım... Temmuz ayı da bu kısa tatil için en güzel zamandı... İstanbul'un vahşi yaşamından bir haftalığına kurtulmak iyi gelecekti bana... İşteki sorunlar, evdeki sorunlar iyice bunaltmıştı beni... Sadece çocuk için yürüyen bir şeydi artık evliliğimiz... Kendimden vazgeçmeyi deniyordum... Kızım için kendimden vazgeçecektim... Bundan sonraki yaşamımdan vazgeçmiştim... Katlanıyordum ve bu da beni çok yıpratıyordu... Oysa bu işten en çok kızım zarar görüyordu... Bu sinirli halim en çok onu yıpratıyordu... İşte böyle bir zamanda hem ailemi ziyaret etmek hem de Aygür'le zaman geçirmek sinirlerime iyi gelir diye düşünmüştüm... Fakat tarih belirtmemiştim...

Demek ki Elçin Aygür'ü aradı... O da "Murat Kuşadası'na geliyor" dedi... Benim iş telefonumu verdi Elçin'e... Yoksa zaten hep konuşuyorlardı da Aygür mü aradı Elçin'i? "Murat geliyor sende gel." Dedi... Yok daha neler... Aygür saklamazdı onunla konuştuğunu... Elçin'de Aygür'ün ailesine ait ev telefonu vardı demek ki, onu yaz tatilinde yakaladı... Önemli mi bu ayrıntılar? Boş versene sen...

"Alo!" İşte bu tek kelime dondurmuş beni uzun süre... Yerimden kıpırdayamamışım arkadaşlarımın dediğine göre... Ne derlerse bakmışım aval aval yüzlerine... "Alo!" Bir sürü balonu denizin içindeki bir yere iple bağlayıp suyun içinde zorla tutarsınız da, o ip kesilince aniden fırlarlar ya yüzeye o balonlar... İşte bu etkiyi yaptı bende Elçin'in telefondaki sesi su... Bir anda zorla içime gömdüğüm, üstüne tonlarca ağırlık yığdığım ne kadar şey varsa fırladı bilincime...

İlk tanıdıklarım şarap ve *Nietzsche* oldu... Elbette yürek yangını... Elbette acıdan kıvrınmak ve uykusuzluk... Sadece şarabın uyuşturabildiği ancak hep sınırda olan aklım, oyunlar oynardı bana... Sanırım o sınırın öte tarafına çok geldim gittim ben... Hatta günlerce o tarafta kaldım... Nietzsche okumak birçok insana göre bunalım getirir... Çünkü okuyucusunun değerlerini tartışır okuyucusu ile... Oysa bunalımdaki insanın zaten değerlerle başı derttedir... İşte bu yüzden koca usta, bunalımdaki insana yeni bunalımlar getirmez... Getirmek şöyle dursun bunalımının nedenini ortaya döker... Değerlerini gözden geçirme yolunu açar... Yeniden oluşmak isteyen insana yardımcı olur... O dönemdeki tek dostum O'ydu...

Nerden çıktın be Elçin bunca yıl sonra? Seni görmeye hazır mıyım daha bilmiyorum? Hiç hazır olabilecek miyim onu bile bilmiyorum?

Göztepe'deki buluşma yerine yarım saat önce vardım... Hayret ettim... Oradaydı ve sakince bekliyordu... Oysa eskiden hep ben erken gelir onu beklerdim... İlk defa kural bozulmuştu... Arabamı tanımiyordu... Uzak bir yerde durup onu en az beş dakika seyrettim...

Olağanüstü sakindi... Bense tam tersi... Direksiyonu tutan ellerimin titreyişi arabayı bile sallıyordu nerdeyse... Kalbim yerinden çıkacak gibiydi... İşin garibi konuşabileceğimi sanmıyordum... Şu an konuşmaya başlasam garip sesler çıkarırdım her halde... Heyecanım yatışınca kadar beklesem? Akşamı bulurdu bu bekleyiş... Ani olmalıydı o yüzden... Daha fazla beklemeden önüne yaklaştım... Sadece bakiştık...

Arabanın arka koltuğuna elindeki küçük valizi koydu... Sonrada ön tarafa bindi... Hiç beklemeden, düşünmeden, boynuma sarıldı... Sımsıkı... Bu sarılmayı sımsıkı kelimesi ile anlatmaya çalışmak sanırım biraz hafif kaçır... Kaçırılmak istemediğin bir şeyi kucağında ezercesine tutmaya çalışmak denirdi buna daha çok... Elinin biri sırtımı sarıyorsa, öteki eli saçlarımın arasındaydı... Dudaklarının değmediği tek yer kalmadı yüzümde... Kokladı, kokladı... İçine çekti adeta beni... O kadar ağladı ki bütün yüzüm, saçlarım ve boynum ıslandı...

Ben ne mi yaptım? Onun gözlerindeki yaş gördüğüm ilk andan itibaren ben de en az onun kadar ağlamışım... O kadar çok ağladığımı o an anlamamıştım... Benzinciden bir pompacı, elinde bir şişe suyla gelince anladım, ne kadar uzun süre ve ne kadar çok ağladığımızı... Bize su getirmiş içmemiz ve yüzümüzü yıkamamız için... Bir de yardıma ihtiyacımız var mı diye sorulması tembihlenmiş müdürü tarafından... Telefon etmek gerekiyorsa filan diye yani...

Depoyu doldurup yola çıktık... Hiç heyecanım kalmamıştı... Garip bir huzur kaplamıştı içimi... Hiç konuşmadık ama... Arabalı vapura bindik... Vapurda giderken arabadan çıkmadık. Dizlerime yattı... Eskiden olduğu gibi elimi tuttu ve saçlarına götürdü... Saçlarını okşamam ona huzur verirdi ve kısa sürede uyurdu... Yine öyle oldu; derin bir uykuya daldı... Nasıl yapabiliyordu bunu bilmiyorum? Hayatından bir yılını çaldığı, ölümden beter durumlara soktuğu bir adamın dizlerinde huzur bulup uyumak... Daha doğrusu korkmadan yanımda uyuyabilmesi bile kolay şey değildi...

Uzun uzun seyrettim onu uyurken... Otuz üç yaşındaydı... Kadınlığın zirvesidir bana göre bu yaşlar... Güzelliğin de zirvesi midir? O tarafını hiç düşünmedim ben Elçin'in... Onu çok sevmişim "bir zamanlar." Nesi var nesi yoksa, güzel kabul etmişim... Kestane rengi saçları, ince dudakları, ela gözleri, zayıf elleri benim için, hiçbir modelle de kıyaslanmadı hiçbir zaman... Sevgilinin her şeyini, düşünmeden kabul etmek sevginin ilk ve tek kuralı değil midir zaten... Sevmek, güzel bulmak ve kabul etmek arasındaki sıkı bağlar, sorgulamayı, kıyaslamayı kabul etmez... Onun her şeyini kabul etmiş, sevmiş, beğenmiş ve güzel bulmuş olursunuz... Hiç model kabul etmez... Fakat Elçin beni hep başka rol modellerle kıyasladı...

Hüznü tanırım ben insan yüzünde... Kimlik olup yapışır insanın yüzüne... Kısaca anlatmak gerekirse hüznü düşlerindeki yaşamı yaşayamamaktır... Hep başka yaşamlar, başka yaşamları düşlersin... Ama düşlerini yaşamak yerine hep katlanırsın, istemediğin sıradan yaşama... Bu hep katlanmış ruh, garip bir şekilde yerleşir insanın yüzüne... Ne sevincin sevinçtir, ne de gülmen gülmektir... Gülümsesen bile bir an, çok geçmeden yerini melankolik hali alır yüzün... Genellikle hep aynı değişmez ifade asılı kalır suratında insanın... Hatta dikkatlice incelense acı acı gülmek gibi gelir... Ama çok incedir bu görünüş, gizlidir... Elçin zaten "hüzün yüzlümdü" benim... Tek benim yanımda değişirdi ara sıra o zamanlar... Bilirdim o yüzden ne zaman mutlu olduğunu... Ancak hiç mutsuz olduğunu anlamazdım... Çünkü hüznü olmak mutsuz olmak anlamına gelmez... Hüznü yüzünü suratına astığında kimse bilemez arkasında yaşanan duyguları... Kötü olan bir tarafı bu hüznü olayının... Bazı insanlar zamanla bu duyguyu mutlu olmak ile karıştırabilirler...

Oysa başka bir şey daha gördüm uyurken yüzünde... Bu sefer farklı şeyler vardı göz altlarındaki kırışıklıklarda... Sanırım acı da yerleşmişti artık yüzüne yer yer... Acı yaşayamadıklarına karşı bir yüz ifadesi değildir... Aksine yaşadıklarının yüzüne yerleşmesidir... Acıtan şeylerden her an korkma, korunma ifadesidir... Neler yaşadı, ne yaptı benden sonra hiç bilmiyorum... İstesem anında öğrenirdim... Ancak hiç istemedim, anlatmak isteyenleri susturdum... Dedim ya, derinlerime zorla gömdüm onu...

Bursa'yı geçtikten epey sonra ilk kez konuştu...

"Hatırlıyor musun öğrenciyken en büyük hayallerimizden birisi, Erdek'te tatil yapmaktı?"

Hatırladım elbet... O dönem Erdek şimdiki Bodrum'du İstanbul'da yaşayanlar için... Bir türlü gidememiştik... Hep bir engel çıkmıştı onunla çıktığım bir yıldan fazla zaman boyunca... Bazen para, bazen sınavlar, bazen de kaçamazdık çevremizden tek başımıza... "Şu bakkalın önünde durur musun?"

Elbet durdum... Bakkaldan dört bira aldı... İlk açtığı birayı bana uzattı.

"Yolda içmem" dedim...

Buz gibi biradan aldığı ilk yudumdan sonra;

"Lütfen Erdek'e gidelim."

Hiç düşünmeden kabul ettiğimi beliren göz işaretimi çaktım... Daha çok emre itaat etmekte bu yaptıklarım... Bir saat kadar sonra Erdek girişindeki denizin başladığı yerde zeytin ağaçlarının altındaydık... Bazen ağaçların altında gölgede bazen de kumlarda oturarak biralarımızı bitirdik... Sonrada arabada uyuduk...

Kısa süre sonra sivrisinekler uyandırdı bizi... Ocaklar'a gitmeliydik bir an önce... Sıcaktan ve açlıktan çok bu sineklerden kurtulmak için... Hem yüzeriz hem de yiyecek bir şeyler buluruz ayrıca diye düşündüm... Saat beşe geliyordu... Akşam yola çıkarsak da gece yarısı İzmir'de oluruz diye geçirdim aklımdan...

Ocaklar'a gittik. Daha önce gelmişim. Yani ondan sonra birçok kez gelmişim. Yalnız başıma bile gelmişim üstelik itiraf ediyorum... Şimdi aklıma geliverdi bir anda... Acaba onu mu aramıştım hiç bilmeden? Rastlarım umudu mu vardı aklımın bir köşesinde? Bakir bir yerdi Ocaklar... Ancak derme çatma pansiyonlar, ucuzluk burayı yavaş yavaş bitiriyordu... Yine de sevimli gelir bana hep...

Merkezi geçip plaja gittik doğrudan doğruya... Koltuk değneklerimle plajı geçip kıyıya varmam biraz zahmetli oldu... Olsun, bunu göze almıştım... Güzel olan ikimizin de çantalarında mayo vardı... O bana havlu tuttu "kimseler görmesin" diye ben kıyıda ortezlerimi çıkarıp mayomu giydim... Elçin'de tahta tuvalet/duş'ta giyindi geldi... Hemen daldık denize...

Açılıyorduk birbirimize hiç bakmadan... Kıyıdan uzaklaştıkça su serinliyordu. Hoşumuza giden sadece bu muydu, yoksa bilinmeze mi gidiyorduk? Gizli bir anlaşma mı yapmıştık aramızda yenilmişliğimizi sonlandırmak için? Buluşma saatimizden beri, hatta buluşmamızı bile Elçin ayarladığına göre bunu da düşünmüş müydü acaba?

Kıyıdan yaklaşık bir kilometre açıldık... Birden dalmaya başladı Elçin... Bir dakikaya yakın kalıyordu suyun altında... Sağlıklıydı... Sağlıkçı olmanın bilinciyle korumuştun bedenini, güçlüydü... Beni kışkırtan bir hali de vardı ayrıca... Adete "hadi ne bekliyorsun?" diyordu... Sigara katranının doldurduğu ciğerlerim ise en fazla yirmi saniye kadar izin veriyordu suyun altında kalmama... Hiç önemi yoktu oysa bunun düşündüklerimizle... Çok kolaydı burada her şeyi sonlandırmak... Şöyle üç dört metre dalıp, ciğerlerini (derin bir nefes alır gibi yapmak yetecekti) deniz suyuyla doldurmak her şeyi halledebilirdi...

İkimizde biliyorduk birbirimizin ne düşündüğünü... Artık şüphem yoktu... Onca ıslaklık içinde gözlerindeki yaşları gördüm... Güldük birbirimize... Uzun uzun güldük hem de... Elini sımsıkı tuttum... Hala yaşamaya değer demek miydi bu davranışlarım, yoksa vedalaşmak mı hiç anlayamadım... Ancak ısrar etseydi itiraz etmeyeceğimi biliyordum... Beraber giderdik... Benden istemezdi bunu, ama ben onu yalnız bırakmazdım...

Yavaş yavaş dönmeye başladık kıyıya... Hatta bu sefer tadını çıkardık bile diyebilirim... Deniz suyu, oynuyor olmak neşelendirmeye yetmişti bizi... Muziplikler bile yapıyorduk birbirimize... Su atmalar, hafiften suya kafamızı bastırmalar gibi... Sanki intihardan kurtulmuş insanların ruh hali vardı üzerimizde...

Kıyıya vardığımızda sadece benim için olan, ancak epey sinir bozucu bir sorun çıktı ortaya... Duş alacak yer bana uygun değildi... Zaten neresi uygundur ki? Kumlu ve tuzlu kalakalmıştım... Tüm huzurum kaçmıştı... Bu halimle yemek yemek ve İzmir'e kadar

yolculuk epey ıstıraplı... Elçin anladı huzursuzluğumu... Ancak Elçin bu olaydan bile mutlu oldu gibime geldi... Azıcık kuruladı beni, kumlarımı silkeledi elleriyle...

‘‘Giyin, gidiyoruz... İlk gelip durduğumuz yerde nefis bir pansiyon vardı. O nefis pansiyonda da nefis bir bungalov...’’

İtiraz etmeyi bir yana bırak, hoşuma bile gitmişti bu düşünce... Nihayet duş alabilecektim... Büyük ihtimalle de burada kalacaktık... Gece araba kullanmaktan kurtulmuş olacaktım üstelik...

Zeytin, incir ve dut ağaçları ile çevrili mi desem, yoksa örtülü mü desem bir bungalov beğendik... Odanın önündeki güllerin ve bir sürü saksıdaki bin bir çiçeğin oluşturduğu renk cümbüşünü hiç unutamam... Bir de çiçeklerden ve incir ağacından çıkan kokuyu... İnsanı sarhoş edecek kadar yoğun... Odanın önüne konan divanı genişti, yatak gibi... Duvara dayalı yerinde ise ucuz halı yastıklar vardı... Gel uyu diye emrediyordu adeta... Gözlerden de uzaktı üstelik...

Bungalovda oturaklı tuvalet vardı ama duş bana uygun değildi... Zaten nerde uygunu var ki dedim içimden... Anlamıştı;

‘‘Sen karışma!’’ dedi bana...

Evlilik cüzdanı sorununu on lira fazla ödeyerek hallettik... Bir demlik çay da beleş geldi duştan sonra... Elbet bu on lira fazla ücret hatırıma...

Elçin divanda soyunup, getirdiği tahta sandalyeye geçmemi istedi... Ne yapmak istediğini anlamıştım... Bahçe hortumu ile kumlarımdan temizledi önce beni... Sonrada şampuan ile bir güzel banyo yaptırdı çocuk gibi... Sonra divana oturdum yeniden... Hafif bir şeyler giydim üzerime... Mahcup ama bir o kadar memnundum halimden... Aaaa oda ne? Elçin’de duşunu dışarıda yaptı... İçeri de yapabiliirdi oysa... Bir yandan da bana söyleniyordu... ‘‘Bu zevk salt sana ait olmamalıydı.’’

Elçin’de üzerine hafif bir şeyler giyip yanıma uzandı... Yine kedi gibi büzülüp başını bu sefer omzuma koyup elimi saçlarına götürdü... Yine anında uyudu... Ben de çok geçmeden dalmışım... Uyandıığımızda güneş batmak üzereydi...

Kurt gibi acıkmıştık ikimizde... Aklıma yine daha önceleri gittiğim Ocaklar sahilindeki balıkçı geldi... Gerçi o dönem hep bahara denk gelirdi ve تنها olurdu buralar... Şimdi ise yazın ortasıydı... Kalabalıktı üstelik... Belki erken gidersek yer buluruz diye söylendim... Ben üzerime t-shirt giydim, sabahtan farklı olarak... Fakat Elçin tanıştığımız günden beri ilk defa dişiliğini öne çıkarmaya çalışmıştı o akşam... Makyajı hafifti... Daha çok gözlerini öne çıkaran bir makyajdı... Ruju ise kan kırmızıydı diyebilirim... Ancak ağır ve acemi işi değildi... Saçlarını alabildiğine dağıtmıştı... Şile bezinden elbisesi uzundu... Ancak yırtmacı açıldığında iç gıcıklayıcıydı... Göğüs dekoltesi çok cesur ve omuzları açtı... En çarpıcı olanı ise mükemmel bir deri çanta ile aynı renkteki topukları epey uzun ayakkabılarıydı... Renkleri gümüşiydi... Tam bir hanım efendi olmuştu... Efendi kısmı fazla galiba... Tam bir kışkırtıcı hanım olmuştu... Fakat sadece banaydı bunlar... Bunu biliyordum...

Gittik Ocaklar’a... En büyük balığı seçtik balıkçıdaki... Bir kiloya yakın bir kefalde hiç unutmam... Bir de büyük rakı... Hiç doymayacağız sanmıştık ikimizde başlangıçta... Midye ve kalamar doyurmuştu oysa ikimizi de... Gelen kefali ise kedilerle paylaştık... Yiyeceklerin güzelliği ile ikişer dublenin verdiği gevşeklik bedenimizi sarmıştı... Oysa ruhlarımız konuşmak istiyordu... Bir iki denemeden sonra vazgeçiyorduk konuşmaktan... Çok kötü müzikler kaplamıştı ortalığı... Bir de kimseyi umursamadığını göstermek isteyenlerin sesli konuşmaları...

Elçin bir anda kalktı ve işletme sahibinin masasına gitti... Az sonra bir garson geldi masaya... Bir tepsi içine kalan mezelerden kavun ve peyniri koydu... Dört temiz bardak, buz kabı, su ve kalan rakıyı da alıp, benden arabanın anahtarını istedi... Götürdü koydu onları bagaja ve temiz bir örtü ile örttü...

‘‘Kalk gidiyoruz! O divanda olmak istiyorum ben.’’

Gittik elbette... Bir çırpıda aynı şeylerle donatıvermişti divanın yanına getirdiği masayı... Hiç üstünü başını değiştirmeden yine uzanıvermişti omzuma... Bu sefer dudaklarımdan öptü beni... Hem de uzun uzun... Karşılık verdim mi? İnanın hala bilmiyorum... Ben daha çok kendimi nereye koyacağımı bilemediğim bir şeylerin içinde hissediyor, bunu anlamaya çalışıyordum... Sonra çantasından çıkardığı bir tüpün içindeki ilaçları avucuna döküp bana gösterdi. Sonra da yavaş yavaş konuşmaya başladı:

‘‘Ben bitti deyinceye kadar hiç ses çıkarma olur mu? Tek kelime etme... Soru sorma... Hatta gözlerime bile bakma... Bu yolculuk, Erdek hatta bir pansiyon odasında kalma fikri baştan beri benim yönlendirmelerim ile oldu... Aygür’ü tam bir aydır sıkıştırıyorum sana sürekli gel diye ısrar etmesi için... Sık sık telefon etmesinin nedeni benim...’’

Yaşamımda bir tek sana kötülük ettim... Amacım bu değildi elbet ama sonuç kötü oldu... Kötü olanı yaşamak sana düştü... Bir tek sana borçlu hissediyorum kendimi... Birkaç gün hatta bir hafta seni mutlu edip bu ilaçlarla son verecektim hayatıma... Fakat sen bile bilmeyecektin bu düşüncelerimi ve intihar ettiğimi, ta ki görünceye kadar... Senin yüzünde, o eski mutlu Murat’ı gördüğüm gece yapacaktım bunu... Biliyor musun intiharlıktı bu günkü giysilerim, aksesuarlarım... Gelinlik giymedim ama ölümlüğüm güzel olsun dedim... Beni böyle bulacaktın sabah kalktığında... Bu çok önemliydi benim için... Hatta her şeyden önemliydi... Beni sen bulmalıydın... Herkesten önce sen görmeliydin ve korumalıydın herkese karşı... Bilirim yaparsın bunu... Belki benim o kadar kötü olmadığımı, hala en çok insan yanımla yaşadığımı anlar bir parça af eder diye düşünmüştüm...

Fakat bu gün her şeyi bozdun... Hem de bilerek. Hemen hissettin ve her şeyi alt üst ettin... Denizde olsun dedim bir an oraya gidince... Deniz daha yakışır intihara dedim... Sen denizde eski Murat kadar mutluydın... Bunu gördüm gözünde... Hatta inanır mısın daha mutlu galiba diye kıskandım, kızdım sana...

Çelişki filan yok ortada merak etme... Seni ben mutlu etmemiştim ki o anda... Sen mutlu olmayı (ara sırada olsa) zaten yakalamayı beceriyordun... Bunu gördüm yüzünde... Yani benim varlığım çok etken değildi. Mutlu olabilmeyi içselleştirmiş bir Murat vardı karşımda... Hadi abarttım diyelim mutluluk olayını... Fakat kesinlikle mutsuzluk yoktu yüzünde...

Daha başka bir şey daha hissettim o anda... Gelir bu lanet arkamdan dedim... Hiç düşünmeden benimle gelir bu denizin dibine dedim... Bunu yüreğimde hissettim... Bunca kötülüğe rağmen, bu adam beni hala seviyor dedim... O an karar verdim, bende senin için yaşayacağım bundan sonra... Üstelik bu fedakarlık filan olmayacak... Yıllar öne yapmam gereken şeyi şimdi yapacağım. Senin gibi seveceğim. Ve kararımı verdiğim anda eskisi kadar mutlu oluverdim bir anda.’’

Elindeki ilaçları toprağa ezip gömdü... Rakı bardaklarını doldurdu ve yine öptü beni... Devam etti:

‘‘Gelelim yıllar öncesine; ben hep senin hüznü yüzündüm... Çok ezilen biri değildim ancak hep bir eziklik vardı bende... Babamın, erkek kardeşlerimin baskısını hep içimde hissettim...’’

Onlar onca kabalıklarına, eğitimsizliklerine karşın sadece erkek oldukları için bana karşı hep ezici oldular... Şiddet çok azdı... Ancak hep bir erkek dayanışması içindeydiler bana karşı... Beni hep karşılarına aldılar, küçümsediler... Küçümsemeseler bile, ezmeseler bile dediklerime hep kuşkuyla baktılar... Ağzımdan çıkan her sözden sonra birbirlerine dönüp baktıklarını, bıyık altından sırttıklarını gördüm... Benden küçük erkek kardeşimin bile benden su istemesi en doğal hakkıydı... Sadece kadın olmamdı bu davranışlarının nedeni... Hep karşı çıkmak istedim, kavga etmek istedim... Ancak hep sustum... Karşı çıkışım nerde biter diye korktum hep... Bu zamanla öyle bir hal aldı ki, içimdekiler fark edilecek diye bile korkmaya başladım... Çünkü gittikçe büyüyordu bu nefret duygum...

İşte sen benim bu yüzden kahramanım oldun... Sakatlığın seni aşağıya çekemiyordu... Sakatlıkla birlikte her şeye kafa tutmanı sevdim senin... Benim için kabullenilmek bile başlı başına bir başarıydı. Sen kabul edilmeyi doğal kabul ediyordun... Öyle bir derdin yoktu bile... Sen yanlış gördüğün her şeyle kavga ediyordun... Bu gücün beni büyülüyordu... Unutma, o zamanlar yerde ellerinin üzerinde, dört ayakla emekliyordun üstelik... O durumunla üniversiteye girebilmen, toplum içine çıkabilmen bile başlı başına bir başarıydı benim için... Sana acıyarak bakan gözlerin zulmünden de, cebine para sıkıştırmaya çalışan yüreklerin bencilliğinden de etkilenmiyordun... Ayrıca siyasi olaylarda yer alman, en çetrefilli konularda kendine has düşüncelerini hiç çekinmeden söyleyebilmen büyülüyordu beni... Beni sana bağlayan en önemli şey gücündü... Benim eksik yanımı sen tamamlıyordun...

Toplumun sakatlara bakış açısını biliyordum. Başa çıkabilirim sandım. Hatta **bu da senin karşı çıkışın, savaşın olsun** diyordum. O yüzden **ayakta, dik görmek istiyorum seni** dedim... Bir mevzi kazanacaktım topluma karşı... En çok da aileme karşı elbet... En azından koltuk değnekleri ile yürüyebilmeliydin... Sen hiç düşünmeden kabul ettin ve ameliyatlarını oldun ve değnekle yürümeye başladın... Bu bile senin altı ayına mal oldu... Mutluydum hem de çok... Sana yaptığım en büyük iyiliğin bu olduğuna inanıyorum hala... Bu senin toplumla her an savaşımını epey azalttı... Sende rahatladım biraz... Koca üniversitede sakatlara yönelik tek bir kolaylaştırıcı önlem olmadığını sen hayatıma girdikten sonra anladım... Toplum hazır değildi ancak ben yüreğimde hazırdım sana...

Sadece güç manyağı biri değilim elbet. Seni tanıdıkça ne kadar aynı şeylerle dolu olduğumuzu gördüm. Yaşama ne kadar aynı pencerelerden baktığımızı, ne kadar ortak duygularımız olduğunu görünce, sana aşık oldum...

Ancak o gün yaşananları hiç unutamadım... Yani Florya ormanlarına pikniğe gittiğimiz günü... Senin üç tekerlekli motorun geçememişti yaya girişinden... Piknik alanı ise en az beş yüz metre uzaktı kapıya... Senle ikimiz yürümüştük oraya kadar ve sen epey zorlanmıştın. Sonrasında ise her insan gibi tuvaletin geldi... Tuvalet ise çok uzaktı ve sana hiç uygun değildi... Sende oradaki tüm arkadaşların 'engin hoş görüsüne güvenerek' az ilerdeki ağacın dibine işeyiverdin...

Sen orada bir şey görmedin ama... İşte tam o anda, yani tam sen işerken onlarca göz bana döndü ve binlerce soru sordular... Demek ki herkes ilişkimizi biliyor, konuşuyordu... Bana senin yüzünden acıdıklarını hissettim... Ben senin gücünü sevmiştim, ancak toplumsal engellerin seni güçsüzleştirdiğini görmeye bile tahammül edemedim...

Biz trenle döndük Vezneciler'e... Sen motorunla... Yolda beraber geldiğiniz Orhan olanları sonra anlattı bana... Lastiğiniz yolda patlamış ve Pazar günü olduğu için Aksaray'a kadar lastikçi bulamamışsınız... O yaya yürümek zorunda kalmış... Çok zormuş hayatın senin... Hatta ölümden bile betermiş...

Orhan senin lise arkadaşındı oysa... Pısırık ve sinsi oğlan senin sayende bu arkadaş gurubu tarafından kabul edildi. Senin refakatçin gibi görülüyordu başlangıçta... Sonra, o piknikten sonra kabak çiçeği gibi açıldı bana karşı... Ve benim o sarsılmış durumumdan yararlanarak yakınlık kurdu benimle... Senden kaçıyordum o sıra... Kaçıp kurtulmak istiyordum senden... Aşk acısı da içimi dağlıyordu... Yaklaşık bir ay sürdü bu durum...

İşte böyle bir günde Yenikapı'daki Kervan'da epey bira içmiştik... Ben sarhoş olmuşum. Yurda gidemezdin... Bir arkadaşının evine götürdü beni... Kapıdan girdiğim anda hata yaptığımı anladım... Her şey planlıydı... Hemen öpmeye kalktı beni... Karşı çıkınca hayvanlaştı... Yüzünü gözünü parçaladım... Hiç aldırmadı... Tam aksine iyice vahşileşip beni yumruklarıyla sersemletti. Direncim devam edince de yüzüme yastık bastırıp tecavüz etti bana... Ölmeyi göze almıştım ama ölmedim işte o yastığın altında... O gece ruhum çekilmiş halde bana defalarca tecavüz etti... Direnmedim bile ilk tecavüzden sonra... O ise, bir cesetle sevişmekten bıkip usanıncaya kadar devam etti...

O günden sonra seni istesem de göremezdim artık... İki ay sonrada hamile olduğumu anladım... Orhan zaten hiç yalnız bırakmıyordu beni o geceden sonra... Korkuyordum bu adamdan... Öldürebilirdi beni, hem de hiç çekinmeden... Hamile olduğumu anlayınca evlendik...

İşte o gün, senin yanına el ele geldiğimiz o gün, Orhan zorlamıştı buna beni... Evlenmek için tek şartı buydu... Orhan'ı sevdiğimi senin yanında söylemem, evlenme şartı idi... Bende aile korkusu, bekaretin kafamdaki kutsallığı, kürtaj utancı içinde kıvranıyordum zaten... Kabul etmek zorundaydım bu şartını...

O soruları sormakta haklıydın: **Biz senle hiç dost olmadık ki... Hep sevgiliydik... Her zaman her yerde seviştik... Ellerimizle, ruhumuzla, gözlerimizle ve dudaklarımızla hep seviştik... Bu nasıl dostluk anlayışı diye isyan etmiştin...**

Sen duygu açlığı içinde olan, salak bir sakat değildin... Kendisine gösterilen güler yüzü yanlış anlayıp, o kişiye aşık olan biri değildin... Baş belası olmadın sen hiç... Seni tüm dostlarının, yoldaşların önünde bu duruma düşürmem yıktı asıl... Biliyorum bunları.

Bir oğlum var şimdi... Adı Deniz... On iki yaşında oldu... Orhan okulu bitiremedi, şimdi memleketinde. Üç yıl bile sürmedi evliliğimiz... Evlilik filan değildi zaten bizim yaşadığımız... Ne yaparsa yapsın değişmeyen tek şey, o benim tecavüzcümdü... Bunu ikimizde biliyorduk... O ne kadar iyi olmaya çalışırsa çalışsın fark etmiyordu... Hiç yatmadım onunla... Ancak o olaydan sonra iki kez daha tecavüze uğradım... İki seferde de yaptığı işi yasal hakkı olarak gördü... Yasal hakkı olarak onla sevişmemi istedi... Acınacak haldeydi... Bu işin sonu olmadığını Orhan'da anladı ve ayrıldık... Fakat Deniz'e Baba rolü oynaması için ona sürekli yardım ediyordum. Bundan iki ay önce Deniz'i kaçırdı... On bin liralık kredi kartı borcumu ödemezsen oğlunu göremezsin diyor... Gelirsen hem sana hem de oğluna zarar veririm diyor... Biliyorum dediğini yapar... İşte tükendiğim nokta bu oldu...

Gelelim senin kendini yok etmek istediğin günlere; Yaşadıklarını, nasıl olduğunu günü gününe olmasa da, en fazla bir hafta içinde öğreniyordum... Kaç kere uzaktan gördüm seni. Kaç kere sana sarılmak istedim bilemezsin... Çok kızırıyordum bazen de... Gücüne hayran olduğum Murat'ın bu kadar güçsüz olması delirtiyordu beni... Murat'taki güç kartondan kaplanmış meğer diyordum... En ufak bir darbeye yıkılıverdi diye düşünüyordum... Oysa sonradan öğrendim ki insanın gücü yaşama isteğinden geliyormuş... Güç, yaşama isteğinin bir sonucuymuş... Ben senin elinden insanlara olan inancını ve yaşama isteğini almıştım... Güçlü olmanın bir anlamı kalmamıştı ki sana göre...

Kendini kapatışını, aylarca odandan çıkmadığını, çıksan bile barınakta şarapçılarla şarap içtiğini, orada günlerce yatıp kalktığını biliyordum. Yemek yemediğini, sayıklamaya başladığını, aylarca tıraş olmadığını biliyordum... Herkesten kaçtığını, konuşmadığını biliyordum... Her gün Zerdüş'tü okuduğunu biliyordum... Sonra Cemile'nin seni sevgisiyle yaşama geri kazandırdığını, işe girdiğini, evlendiğini Deniz diye bir kızın olduğunu biliyordum. Yürümeyen bir evliliğin olduğunu en baştan beri biliyordum... Her şeyi yaşadığın andan kısa süre sonra öğreniyordum...

Bir şey daha biliyordum; istediğin an bana ulaşabileceğini bildiğini de biliyordum... Çünkü benim hakkımda konuşmak isteyenlere bile tahammül edemiyordun... İstedığın an bulurdun beni... Hatta bulman için çok dua ettim...

Bitti.' dedi...

Hiç konuşmadım... İçkilerimizi yudumladık yavaş yavaş... Ay ışığının yıkadığı yüzündeki huzuru okuyabiliyordum artık... Sonra ben içeri gidip yattım... Epey sonra o geldi... Beni elleriyle yavaş yavaş soydu... Sirt üstü yatırdı... Kendisi de soyundu, hiçbir şey kalmadı üzerinde... Üstüme çıktı yavaşça... İşte o anda, tam beni içine alacağı anda dedim ki;

‘‘Böyle kalsın bu aşk... Bende böyle kalsın... Ne bir adım ileri gitsin... Ne de bir adım gerilesin... Yaşanması gereken her şey zamanında yaşandı ve bitti. Ertelenen bir şey yoktu.’’

Sarılıp yattık sabaha kadar... İkimiz de çok mutluyduk... Memnunduk bu durumdan...

Onu Balıkesir’den İstanbul’a yolcu ettim... Otogarda çay içerken söyledim son sözlerimi; ‘‘Zerdüşt’ten çok şey öğrendim... Öğrendiğim bazı şeyleri yaşamımda uyguladım ... Elbet Onun öğretilerine sadık değildim bunu yaparken... İki kişilik geliştirdim içimde... Birisi olmak istediğim kişilikti... Seven, okuyan, düşünen hatta yazmaya çalışan filozof yanımda... Olmak istediğim tüm niteliklerimi bu kişiliğimde toplamaya çalıştım. Yeni baştan yarattım onu... Efendi kültürü ile donattım... Baş eğmeyen, emredilemeyen, sadece sevdiğine tutkuyla bağlı olan, bir yalnız adamdı bu yanımda... Yalnızlıkla sevişebilen biri...

Birde bu kişiliğimi korumakla görevli olan, ona bağlı bir köle yarattım... Bu kölenin tek görevi efendisini korumaktı... Onu besleyecek, onu rahat ettirecekti... Toplumdan gelen her isteği o karşılayacak, toplumla o kavga edecekti... Amansız biri olmalıydı... Gerekirse sinsi olmalı, gerekirse ölümü göze almalıydı efendisi için... Parayı o kazanmalı, kavgaları o etmeli, arabayı o bulmalı ve kullanmalıydı. Efendisiyle hiç tartışmamalı, emir bile almadan her şeyi kendisi ayarlamalıydı...

İşte yeniden böyle doğdum kendimden... Şu an bu toplumun hiçbir olumsuzluğu etkili olamıyor artık üzerimde... Kölem savaşıyor onlarla... Kendisine hiç acımadığım kölem... Kölem ustalaştı artık bu savaşta... Çünkü toplumun nasıl ki kurnazlığı var, kurallardaki çıkarıcılığı var... Kölemden aynı kurallarla ve kurnazlıkla cevap veriyor topluma... Kölemden çıkarıcı ve kurnaz...

Kendim saydığım efendi yanıma asla kimse incitemez artık... Merak etme... Köle yanımsa alışı artık zaferlere ve yenilgilere... Zerre kadar da ilgilendirmiyor beni bu yenilgi ve zaferler...’’

Haftaya pazartesi iş yerine uğrayacağımı söyledim. Fakat aklımdan geçenlere dair tek kelime etmedim... Birkaç gün İzmir’de, birkaç günde Denizli’de dolandım. Pazar günü Honaz’a gittim... Orhan’ın abisi Mesut’u buldum... Orhan’ı sordum... ‘‘Sen az bekle kahvede... Evde zaten, hemen yollarım’’ dedi ve gitti...

Yarım saat sonra yine Mesut geldi...

‘‘Orhan bu emaneti yolladı’’ dedi...

Deniz’le hemen kaynaştık... Keyifli bir gece yolculuğu yaptık... Sabah annesinin çalıştığı hastaneye bıraktım onu... Oğluyla sarmaş dolaş çıktılar dışarıya, beni görmek için... Ben uzaktan el sallayıp hoşça çakalın dedim... Kendi Deniz’imi özlemiştim...

İşte yine o günden beri hiç görmedim Elçin’i... Ne yapıyor bilmiyorum da... Ancak o biliyordur eminim bundan...